

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/260/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6618201742
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6618201742.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a Mgr. Janky Benkovičovej, v spore žalobcu OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5, 813 54 Bratislava, IČO: 31 318 916, proti žalovaným 1/ P. U., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom Y., 1. mája XXX/XX, štátny občan SR, 2/ Q. U., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom Y., . mája XXX/XX, štátna občianka SR, v konaní o zaplatenie 21.379,60 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 12Csp/36/2018 - 90 zo dňa 28.06.2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 12Csp/36/2018 - 90 zo dňa 28.06.2018 vo výroku, ktorým okresný súd žalobcu v časti zaplatenia vyčíslených úrokov z úveru vo výške 1.447,14 Eur a 2,79% ročného úroku z úveru zo sumy 17.579,47 Eur od 06.04.2018 do zaplatenia zamietol (druhý výrok) a závislom výroku o trovách konania (tretí výrok),
p o t v r d z u j e.

II. Žalovaným v 1/ a 2/ rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej tiež „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) rozhodol tak, že uložil žalovaným v 1/ a 2/ rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 17.579,47 Eur, úroky z úveru vyčíslené do 30.04.2015 vo výške 372,03 Eur, úroky z omeškania vo výške 1.980,96 Eur do 05.04.2018, spolu s 3% ročným úrokom z omeškania zo sumy 17.579,47 Eur od 06.04.2018 do zaplatenia, všetko v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok). Žalobu v časti zaplatenia vyčíslených úrokov z úveru vo výške 1.447,14 Eur a 2,79% ročného úroku z úveru zo sumy 17.579,47 Eur od 06.04.2018 do zaplatenia zamietol (druhý výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi voči žalovaným v 1/ a 2/ rade priznal nárok na náhradu trov konania v pomere 86,40% (tretí výrok).

2. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žaloba žalobcu je z časti dôvodná. Konštatoval, že strany sporu uzatvorili dňa 04.07.2013 Zmluvu o OTP refinanc úvere, ktorá bola zabezpečená záložným právom k nehnuteľnosti, a preto súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., v spojení s ustanoveniami § 24 a § 2 citovaného zákona, na uvedený zmluvný vzťah nemohol aplikovať ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Napriek tomu predmetná zmluva podlieha režimu spotrebiteľských zmlúv upravených v § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). Taktiež mal prvoinštančný súd z listinných dôkazov predložených zo strany žalobcu za preukázané, že zostatok dlhu na istine žalovaných bol ku dňu 05.04.2018 vo výške 17.579,47 Eur. Rovnako mal za preukázané, že žalovaní v 1/ a 2/ rade nesplácali predmetný úver riadne a včas, tak ako sa na to zaviazali v zmluve o úvere, a preto žalobca pred následným upozornením v zmysle § 53 ods. 9 OZ listom zo dňa 09.04.2015 vyhlásil úver za predčasne splatný. Predčasná splatnosť úveru z titulu zmluvy o úvere nastala dňom 30.04.2015 (uplynutím 10. dňovej lehoty od dňa doručenia oznámenia žalobcu o predčasnej splatnosti úveru, ktorý bol doručený

žalovanému v 2/ rade dňa 20.04.2015, ktorý prevzal oznámenie neskôr), pričom žalobca na základe výzvy okresného súdu vyšpecifikoval ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru zmluvný úrok vo výške 372,03 Eur.

3. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v zamietajúcej časti odôvodnil tým, že podľa jeho názoru dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutého úveru patria veriteľovi len do splatnosti dlhu, pričom po splatnosti nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a povinnosť platiť dohodnuté úroky z úveru zaniká dňom splatnosti dlhu. V tomto smere okresný súd poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/85/2013, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/143/1998, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/255/2017 zo dňa 21.12.2017. Rovnako uviedol, že ak nastal stav predčasného zosplatnenia úveru v súlade s § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ a súčasne spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, preto nie je dôvod na to, aby veriteľovi platil úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby peňažných prostriedkov spotrebiteľom. Podľa názoru súdu prvej inštancie by sa tým popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny spôsobu splatnosti záväzku a veriteľovi by patrili úroky tak, ako keby k zmene ani nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Taktiež konštatoval, že otázka dokedy je dlžník povinný platiť úroky z úveru v prípade predčasnej splatnosti záväzku nie je upravená v OZ ani v ustanoveniach Obchodného zákonníka. Ak preto dôjde k vyhláseniu predčasnej splatnosti, niet dôvodu, aby naďalej plynula splatnosť úrokov zo splátok, na ktoré už dlžník nemá nárok. V prejednávanej veci súd prvej inštancie konštatoval, že by išlo o dojednanie, ktoré by bolo na ťarchu spotrebiteľa, kedy by tento popri úrokoch z omeškania platil aj úrok z úveru, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvného vzťahu. V prípade takéhoto zmluvného dojednania by bolo takéto dojednanie podľa § 52 ods. 2 OZ resp. § 53 ods. 1 a 5 OZ absolútne neplatné.

4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 CSP, keďže žalobca bol v prevažnej miere úspešný, trovy konania pomerne rozdelil podľa miery úspechu a neúspechu a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 86,40% ako pomernú časť úspechu žalobcu v spore.

5. Proti výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobcu v časti zamietol (druhý výrok) a výroku o náhrade trov konania (tretí výrok) podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že zaviazá žalovaných v 1/ a 2/ rade zaplatiť žalobcovi vyčíslené úroky z úveru vo výške 1.447,14 Eur a 2,79% ročného úroku z úveru zo sumy 17.579,47 od 06.04.2018 do zaplatenia eventuálne, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žalobca žiada, aby mu odvolací súd priznal náhradu trov konania.

6. Podľa názoru žalobcu, má tento nárok na zaplatenie zmluvného úroku aj po zosplatnení úveru, a to v súlade s teleologickým, systematickým, jazykovým, ale predovšetkým logickým výkladom ním citovaných ustanovení § 261, § 497 a § 502 ods. 1, 503 Obchodného zákonníka, ktorých výkladom sa musí dospieť k záveru, že moment ukončenia trvania povinnosti dlžníka platiť úroky sa odvíja od skutočného vrátenia peňažných prostriedkov. Opätovne aj vo svojom odvolaní poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/146/2013 zo dňa 24.01.2004, rozhodnutia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/140/2013 zo dňa 16.10.2013 a sp. zn. 8Co/178/2017 zo dňa 07.09.2017 a na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/26/2017 zo dňa 21.03.2018, podľa ktorých je dlžník povinný platiť veriteľovi zmluvný úrok od doby poskytnutia úveru až do doby vrátenia peňažných prostriedkov, a to bez ohľadu na prípadné vyhlásenie predčasnej splatnosti. Taktiež žalobca konštatoval, že úročenie spotrebiteľského úveru bežnými úrokmi až do doby vrátenia poskytnutých prostriedkov upravoval aj zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a podľa názoru žalobcu nepriamo ho predpokladá aj zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako lex specialis pred oblasť spotrebiteľských úveroch s poukazom na § 13 ods. 3 tohto zákona. V odvolaní poukázal na odlišnosť odstúpenia od zmluvy a vyhlásenia predčasnej splatnosti, kde v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti zmluvný vzťah nezaniká, ale naďalej trvá, pričom sa mení iba jeho obsah vo vzťahu k podmienke splatnosti jednotlivých splátok úveru. Podľa názoru žalobcu sa nemení to, že dlžník drží, užíva, disponuje prostriedkami, ktoré mu poskytol veriteľ na základe platnej, účinnej a trvajúcej zmluvy o úvere. Právny názor súdu prvej inštancie, podľa ktorého po predčasnom zosplatnení úveru v dôsledku neplnenia povinností klienta, neprizná súd veriteľovi nárok na úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, považuje za absurdný, ktorého dôsledkom je de facto znevýhodnenie väčšiny klientov, ktorí si riadne

splácajú svoje peňažné záväzky podľa zmluvných podmienok oproti dlžníkom, ktorí si svoje povinnosti neplnia. Žalobca je toho názoru, že v prípade nepriznania zmluvných úrokov po splatnení úveru (s čím sa nestotožňuje) vzniká na strane žalovaných držbou peňažných prostriedkov (nevrátením úveru) v období po zosplatení úveru bezdôvodné obohatenie, s ktorým sa vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu na úroky po zosplatení úveru súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal. Taktiež súd prvej inštancie vo svojom rozsudku vôbec neodôvodnil, z akého dôvodu nepriznal žalobcovi vyčíslené úroky z omeškania do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru vo výške 39,89 Eur, čím sa mal rozsudok stať vo vzťahu k vyčísleným úrokom z omeškania nepreskúmateľným. Na záver svojho písomného odvolania žalobca poukázal na ust. čl. III ods. 3 Všeobecných obchodných podmienok OTP Banky Slovensko a.s., pre poskytovanie spotrebných úverov pre obyvateľstvo (ďalej len „VOP“), ktoré v súlade s čl. IX ods. 2 zmluvy o úvere sú jej neoddeliteľnú súčasť. V zmysle ust. čl. III. ods. 3 VOP sa zmluvne strany dohodli, že banka bude účtovať úroky zo skutočných denných zostatkov úveru, od prvého dňa čerpania úveru až do dňa, ktorý predchádza dňu úplného splatenia úveru. S touto zmluvnou právnou úpravou sa súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku nijako nevysporiadal.

7. Žalobca je toho názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie bez akéhokoľvek odôvodnenia nevykonal navrhnuté dôkazy - a to VOP, resp. ak ich vykonal dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

8. Žalovaní v 1/ a 2/ rade sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrili.

9. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom druhom výroku, ktorým v časti žalobu žalobcu zamietol a v závislom treťom výroku o trovách konania, podľa § 387 ods. 1, a 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

10. Žalobca podal odvolanie z dôvodu, že podľa jeho názoru, má nárok na úroky z úveru aj po jeho zosplatení.

11. V konaní nebolo medzi stranami sporné, že predmetná zmluva OTP o refinanc úvere, uzavretá medzi žalobcom a žalovanými v 1/ a 2/ rade je spotrebiteľskou zmluvou, v ktorej žalobca ako dodávateľ koná v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovaní v 1/ a 2/ rade sú spotrebiteľia, keďže pri uzatváraní a plnení nekonali v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Nakoľko súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí správne konštatoval, že na predmetný úverový vzťah nemožno aplikovať ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., je preto nutné v danej veci aplikovať príslušné ustanovenia OZ o spotrebiteľských zmluvách.

12. Odvolaciemu súdu je známa rozdielna aplikačná prax týkajúca právneho posúdenia otázky nároku veriteľa na úroky po splatnosti úverovej istiny. Rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré podporujú platenie zmluvných úrokov popri úrokoch z omeškania väčšinou vychádzajú z dispozitívnej normy, ktorá žiadnym spôsobom neupravuje, a ani neobmedzuje dobu na poskytnutie finančných prostriedkov, ako aj možnosti súbehu nárokov na úroky z omeškania, ktoré sú sankciou a úrokov ako odmenou za užívanie peňazí napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Odo/657/2005, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/432/2015, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/108/2014, ako aj rozhodnutia označené žalobcom v podanom odvolaní. S opačným názorom, že úroky z úveru patria len do splatnosti úveru sa možno stretnúť napríklad v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/407/2016, rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/296/2016, sp. zn. 15Co/40/2018, sp. zn. 11Co/38/2018, sp. zn. 11Co/112/2019, sp. zn. 13Co/163/2018, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/351/2017, rozhodnutia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/293/2017, sp. zn. 25Co/135/2018 atď.

13. Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

14. Podľa vyššie citovaného ustanovenia § 565 OZ, spotrebiteľovi vzniká voči veriteľovi povinnosť zaplatiť celú pohľadávku, t. j. nesplatenú istinu a splatné úroky, ktorých výška sa zafixuje ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru zo strany veriteľa.

15. Zákon umožňuje dodávateľovi poskytnúť úver na určitú dobu, ktorá je ohraničená dobou splatnosti úveru, pričom za toto obdobie si môže vypýtať dohodnuté úroky.

16. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie si okrem iného uplatňoval aj nárok na odplatné úroky zo zmluvy o refinanc úvere, ktoré by mu patrili v prípade, ak by bol zachovaný stav zákonnej domnienky, na základe ktorej počas trvania záväzku si strany plnia svoje povinnosti podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v zmluve o refinanc úvere. Nakoľko došlo k zmene záväzku z dôvodu omeškania žalovaných v 1/ a 2/ rade a následného vyhlásenia predčasnej splatnosti zo strany žalobcu ako veriteľa, tento stav už netrvá. Predčasné zosplatenie úveru je jednostranným právnym úkonom, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzkového vzťahu požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej úverovej istiny. V tomto smere odvolací súd poukazuje na to, že k predčasnému zosplateniu záväzku žalovaných v 1/ a 2/ rade došlo konaním žalobcu, ktorý svojím jednostranným úkonom nielen že zmenil obsah záväzkového vzťahu, ale určil aj režim ďalšieho plnenia záväzku.

17. Splácanie úveru v pravidelných mesačných splátkach vyvoláva na strane veriteľa absenciu požičanej peňažnej sumy - istiny, ktorá sa mu však postupne vracia jeho splácaním, pričom za tento stav, kedy veriteľ nemôže disponovať svojimi peňažnými prostriedkami mu patrí dohodnutý úrok. V tomto smere úrok predstavuje cenu peňazí, s ktorými žalobca ako veriteľ nemôže nakladať a produkovať zisk, pričom absenciu tohto zisku pokrývajú veriteľovi práve úroky, ktoré sú splácané spolu so splátkami úveru v zmysle dojednaného záväzku. Nárok žalobcu na úroky je kompenzáciou za dočasnú stratu možnosti disponovania s peňažnými prostriedkami, ktorých sa žalobca ako veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie splácania úveru.

18. Opačná situácia nastáva v prípade, kedy veriteľ vyhlási predčasnú splatnosť úveru. V takomto prípade veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru spoločne s kapitalizovaným úrokom ku dňu zosplatenia úveru. V predmetnom sporovom konaní sa žalobca na základe svojho jednostranného právneho úkonu rozhodol získať okamžite späť celú nesplatenú sumu požičaných peňažných prostriedkov, ktorého dôsledkom je odpadnutie obmedzenia jeho práva disponovať s istinou úveru, a tým aj obmedzenia obchodovania s peniazmi, ktoré už žalovaní v 1/ a 2/ rade nemajú právo vrátiť v splátkach. Po vyhlásení predčasnej splatnosti nastáva stav, v ktorom by mal mať žalobca ako veriteľ záujem vyvinúť úsilie k dosiahnutiu skorého vrátenia peňažných prostriedkov, pričom právny poriadok mu po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená zosplatenou pohľadávkou. Ak teda nastal stav, že žalovaní v 1/ a 2/ rade už nemajú právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, tak nie je dôvod ani na to, aby žalobca ako veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby peňažných prostriedkov žalovanými v 1/ a 2/ rade. V opačnom prípade, by vznikol nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kedy by spotrebiteľ bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil.

19. V prípade, ak by sa odvolací súd stotožnil s námietkami žalobcu o jeho nároku na zmluvné úroku aj potom, čo došlo k zmene obsahu záväzku vyvolanou predčasným zosplatením úveru zo strany žalobcu, podporil by nie len hegemoniu žalobcu, ale taktiež by podporil stav, v ktorom by veriteľ nebol ani nútený vymáhať svoju pohľadávku, nakoľko odplatné úroky by mu nahrádzali jeho nečinnosť vymáhať si svoju pohľadávku.

20. Žalovaným v 1/ a 2/ rade v dôsledku zosplatenia úveru vznikla povinnosť jednorazovo vrátiť nesplatenú časť úveru navýšenú nie len o kapitalizované úroky vyčíslené ku dňu zosplatenia úveru, ale aj o úroky z omeškania patriace žalobcovi prvým dňom omeškania žalovaných v 1/ a 2/ rade vo výške, ktorá bola medzi stranami sporu zmluvne dohodnutá.

21. Odvolací súd v tomto smere poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18.09.2012, kde ústavný súd rozhodoval o ústavnej sťažnosti sťažovateľa vo veci ním namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 29C/131/2011 z 23.11.2011, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn.

1Co/30/2012 z 30.05.2012, kde všeobecné súdu riešili rovnakú právnu otázku týkajúcu sa nároku veriteľa na úroky po zosplatnení úveru, pričom ústavný súd uviedol, že: „Ústavný súd v tejto súvislosti nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil rozdiel, resp. vzťah medzi úrokmi z dohodnutého úveru a úrokmi z omeškania, ako aj otázku, prečo „zmluvný úrok vo výške 15,8 % ročne od 26. 8. 2009 do zaplataenia“ patrí sťažovateľke iba do splatnosti dlhu, a tiež výšku sumy (a štruktúru žalovanej čiastky) prislúchajúcej, resp. priznanej sťažovateľke, rozšíril vecnú argumentáciu na podporu správnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, opätovne poukazujúc na štandardnú obchodnoprávnu judikatúru v tejto oblasti. Súčasne sa tým vyrovnal aj s námietkami sťažovateľky, ktoré sú z veľkej časti totožné s tými, ktoré uplatnila aj na ústavnom súde. Tento výklad považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľný.“

22. Námietka žalobcu týkajúca sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie z dôvodu, že tento nemal žiadnym spôsobom zdôvodniť, z akého dôvodu nepriznal žalobcovi vyčíslené úroky z omeškania do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru vo výške 39,89 Eur je zjavne nedôvodná. Z návrhu petitu žaloby vyplýva, že žalobca si v konaní uplatňoval úrok z omeškania vyčíslený ku dňu predčasnej splatnosti vo výške 1980,96 Eur, pričom tento mu bol odvolaním napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie v rovnakej výške aj priznaný. Odvolací súd preto túto námietku žalobcu považoval za irelevantnú.

23. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevysporiadal so zmluvným dojednaním podľa ust. čl. III., ods. 3 VOP, odvolací súd uvádza, že žalobca napriek tomu, že z čl. IX ods. 2 zmluvy o OTP refinanc úvere vyplýva, že VOP sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o refinanc úvere, tieto ako dôkaz v konaní pred súdom prvej inštancie nepredložil. Prvoinštančný súd, nad rámec svojho rozhodnutia sa zaoberal aj takýmto prípadným zmluvným dojednaním (odsek 36 rozsudku), pričom správne vyhodnotil, že takéto zmluvné dojednanie by bolo na škodu spotrebiteľa ako neprijateľné zmluvné dojednanie, ktoré by bolo podľa § 52 ods. 2 OZ resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 OZ absolútne neplatné.

24. S ohľadom na vyššie uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (druhý výrok) a v súvisiacom výroku o trovách konania (tretí výrok), ktorý v odvolaní nebol zo strany žalobcu žiadnymi odvolacími dôvodmi spochybnovaný, ako vecne správny podľa § 387 ods.1 a 2 CSP potvrdil.

25. Na záver odvolací súd poukazuje na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každý argument, námietku strany, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (k tomu porovnaj napr. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 115/03, sp. zn. II. ÚS 44/03)

26. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní boli v celom rozsahu úspešní žalovaní v 1/ a 2/ rade, preto by im patril nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100%). Nakoľko však žalovaným v 1/ a 2/ rade preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, bolo by neúčelné, aby o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodoval súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, vydaným súdnym úradníkom (§ 262 ods. 2 CSP). Z tohto dôvodu odvolací súd rozhodol, že žalovaným v 1/ a 2/ rade náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva (porovnaj napr. uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/176/2016 a sp. zn. 6Cdo/5/2017).

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP posledná veta).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,

- d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).